

ارتباط شاخص های جمعیتی - اقتصادی با میزان موفقیت کشورهای شرکت کننده در بازی های آسیایی 2010 گوانگجو

پدیدآورده (ها) : شریعتی فیض آبادی، مهدی؛ گودرزی، محمود
تربیت بدنی :: پژوهش های فیزیولوژی و مدیریت در ورزش :: تابستان 1391 - شماره 10 (علمی-پژوهشی/ISC)
از 35 تا 48
آدرس ثابت : <https://www.noormags.ir/view/fa/articlepage/1097996>

دانلود شده توسط : مهدی فیضی
تاریخ دانلود : 11/09/1398

مرکز تحقیقات کامپیوتری علوم اسلامی (نور) جهت ارائه مجلات عرضه شده در پایگاه، مجوز لازم را از صاحبان مجلات، دریافت نموده است، بر این اساس همه حقوق مادی برآمده از ورود اطلاعات مقالات، مجلات و تألیفات موجود در پایگاه، متعلق به "مرکز نور" می باشد. بنابر این، هرگونه نشر و عرضه مقالات در قالب نوشتار و تصویر به صورت کاغذی و مانند آن، یا به صورت دیجیتالی که حاصل و بر گرفته از این پایگاه باشد، نیازمند کسب مجوز لازم، از صاحبان مجلات و مرکز تحقیقات کامپیوتری علوم اسلامی (نور) می باشد و تخلف از آن موجب پیگرد قانونی است. به منظور کسب اطلاعات بیشتر به صفحه [قوانین و مقررات](#) استفاده از پایگاه مجلات تخصصی نور مراجعه فرمائید.

پایگاه مجلات تخصصی نور

www.noormags.ir

ارتباط شاخص‌های جمعیتی - اقتصادی با میزان موفقیت کشورهای شرکت‌کننده در بازی‌های آسیایی ۲۰۱۰ گوانگجو

۱. مهدی شریعتی فیض آبادی* - ۲. محمود گودرزی

۱. دانشجوی کارشناسی ارشد دانشگاه تهران، ۲. استاد دانشگاه تهران

(تاریخ دریافت: ۱۷ / ۱۰ / ۱۳۹۰، تاریخ تصویب: ۲۲ / ۰۲ / ۱۳۹۱)

چکیده

هدف از این پژوهش بررسی ارتباط میان شاخص‌های جمعیتی - اقتصادی با میزان موفقیت کشورهای حاضر در بازی‌های آسیایی ۲۰۱۰ گوانگجو بود. پژوهش حاضر به لحاظ هدف کاربردی و به لحاظ نحوه گردآوری داده‌ها علی‌پس از وقوع بود. جامعه آماری تمام کشورهای شرکت‌کننده در بازی‌های آسیایی ۲۰۱۰ گوانگجو (۴۵ کشور) بود (که قبلاً مورد مطالعه قرار نگرفته است). نمونه آماری شامل کشورهای مدال آور (۳۶ کشور) در این بازی‌ها بود. داده‌ها با مطالعه منابع لاتین و فارسی مختلف و همچنین وب سایت‌های معتبر بانک جهانی و شورای المپیک آسیا به دست آمد. پس از بررسی شرایط آمار پارامتریک توسط آزمون کلوموگروف - اسمیرنوف، برای تعیین ارتباط میان متغیر پیش بین (موفقیت) و مولفه‌های جمعیتی - اقتصادی (جمعیت، اندازه تیم، سابقه میزبانی، نرخ رشد، هزینه سلامت و GDP) از آزمون تحلیل واریانس یک عامله (ANOVA) استفاده شد. نتایج رگرسیون چندگانه نیز در نهایت نشان داد که از میان شاخص‌های جمعیتی - اقتصادی، اندازه تیم قادر به پیش بینی معنی‌دار میزان موفقیت کشورهای حاضر در بازی‌های آسیایی ۲۰۱۰ گوانگجو بود ($R^2 = 0.78$, $P < 0.001$).

واژه‌های کلیدی

بازی‌های آسیایی، موفقیت، مدال، جمعیتی - اقتصادی.

مقدمه

۱. بهبود کیفیت زندگی افراد ساکن در شهر میزبان

برگزاری رقابت‌ها (۹).

۲. بهبود تصویر و افزایش اعتبار و آبروی شهر

میزبان در عرصه بین المللی (۹، ۲۹)

۳. توسعه زیر ساخت‌ها و روساخت‌های شهری که

معمولا توسط حامیان مالی سایر کشورها صورت می‌گیرد

(۹، ۱۹).

۴. بهبود وضعیت کار و افزایش سود مالیات‌ها

(۲۹).

رویدادهای مختلفی از جمله بازی‌های المپیک

تابستانی و زمستانی، جام جهانی فوتبال، مسابقات فرمول

۱ جهان و ... را می‌توان در دسته رویدادهای استاندارد یا

رویدادهای بزرگ طبقه بندی کرد (۱۷). سازمان‌های

بزرگ ورزشی در سطح بین‌المللی مانند کمیته بین

المللی المپیک، فدراسیون‌های بین‌المللی و سازمان

های ورزشی مسئول در قاره‌ها، مالکان اصلی رویدادهای

بزرگ ورزشی هستند. رویدادهای بزرگ ورزشی از ویژگی‌های

های استثنایی برخوردار هستند که از جمله این ویژگی‌ها

می‌توان به: منحصر به فرد و غیر قابل تکرار بودن، حضور

نخبگان ورزش جهان، متعلق نبودن به گذشته و نداشتن

شانس تکرار مجدد اشاره کرد؛ تغییر در زمان برگزاری

خیلی سخت و ناممکن است، با مشارکت بی‌نظیر رسانه

های بزرگ بین‌المللی و ملی و در حضور تماشاچیان

میلیونی و بینندگان میلیاردي شکل می‌گیرد و به طور

خلاصه شبیه آن در هیچ رویداد غیر ورزشی، از نظر ابعاد

و گستردگی در جهان امروز وجود نداشته و قابل مقایسه

نمی‌باشد (۲). بی‌شک المپیک به عنوان بزرگترین و

پربیننده‌ترین رویداد جهانی (۲۵) رسالت مهمی را در

ایجاد و توسعه تعاملات جهان امروز بر عهده دارد؛ اما

کمیته بین‌المللی المپیک^۷ به عنوان نهادی بین‌المللی و

"رویدادهای بزرگ"^۱، رویدادهایی هستند که در

عرصه بین‌المللی مهم، خواست عامه مردم و خصلتی

نمایشی داشته باشند (۳۱). افزایش تعداد توریست،

افزایش معاملات، افزایش شهرت و اعتبار شهر و کشور

میزبان در بین عموم مردم جهان و توسعه زیرساخت‌های

کشور میزبان در زمینه‌های مختلف، همگی از عوامل

تعیین‌کننده بزرگ بودن یک "رویداد ورزشی"^۲ است

(۱۰). تحقیقات مختلفی در رابطه با هریک از اصطلاحات

"رویداد بزرگ"، "رویداد استاندارد"، "خاص"^۳ و "مقیاس

وسیع"^۴ ارائه شده است که با در نظر گرفتن تمام این

تعاریف، اصطلاح "بزرگ"^۵ برای یک رویداد با توجه به

میزان تاثیر آن رویداد بر شهر یا منطقه میزبان بازی‌ها

متفاوت است (۱۲، ۲۳، ۳۰).

امروزه رویدادهای بزرگ ورزشی در کانون توجه مردم

جهان هستند؛ این رویدادها صحنه‌ای برای هنرنمایی

ورزشکاران نخبه جهان بوده تا آنها بتوانند مهارت‌های

خود را به نمایش بگذارند (۱۰). از یک سو، این رویدادها

به شهر و کشور میزبان کمک می‌کند تا با استفاده از

هنرنمایی ورزشکاران نخبه سراسر جهان، هویت و

فرهنگ ملی خود را به تمامی مردم جهان نشان دهد، از

سوی دیگر قهرمانان رشته‌های ورزشی کشورهای مختلف

نیز با موفقیت در این رویدادها به افزایش غرور و تعصب

ملی مردم خود کمک می‌نمایند (۱۳).

به طور کلی فواید رویدادهای بزرگ را می‌توان در

چهارگروه طبقه‌بندی گروه (۲۲):

1 - Mega Events

2 - Sport Event

3 - Hallmark Event

4 - Special

5 - Wide Scale

6 - Mega

7 - International Olympic Committee (IOC)

- مسئول برگزاری بازی‌های المپیک، برای نظارت و بررسی هرچه دقیقتر عملکرد کشورهای عضو خود، نهادهایی را در ۵ قاره مختلف تاسیس که هرکدام از این نهادها وظیفه توسعه و ترویج اهداف و آرمان‌های جنبش المپیک را در قاره خود بر عهده دارند؛ این سازمانها عبارتند از (۲۱): کمیته‌های ملی المپیک اروپا^۱، سازمان ورزشی پان آمریکن^۲، شورای المپیک آسیا^۳، انجمن کمیته‌های ملی المپیک آفریقا^۴، کمیته‌های ملی المپیک اقیانوسیه^۵ که در مجموع ۲۰۵ کشور عضو کمیته بین‌المللی المپیک را در بر می‌گیرد.
- قاره آسیا با مساحتی بالغ بر ۴۳.۴ میلیون کیلومتر مربع و با جمعیتی معادل ۳.۴ میلیارد نفر (بیش از ۶۰ درصد جمعیت جهان) کهن‌ترین و پهناورترین قاره جهان است. نهادهای ورزشی بین‌المللی مختلفی از جمله فدراسیون بین‌المللی بدمینتون، فدراسیون بین‌المللی تکواندو، فدراسیون بین‌المللی کبده و ... در این قاره قرار دارند؛ در این میان شورای المپیک آسیا به عنوان معتبرترین نهاد ورزشی قاره آسیا و نماینده رسمی کمیته بین‌المللی المپیک در این قاره، نقش مهمی را در پیشبرد اهداف جنبش المپیک و توسعه المپیزم در پرجمعیت‌ترین قاره جهان بر عهده دارد. این شورا در حال حاضر، ۴۵ کمیته ملی المپیک را تحت پوشش خود قرارداده که تمامی این کمیته‌ها توسط کمیته بین‌المللی المپیک به رسمیت شناخته شده‌اند؛ قدیمی‌ترین عضو این کمیته کشورهای ژاپن و فیلیپین (۱۹۱۱)، و جدیدترین عضو این شورا نیز کشور تیمور شرقی (۲۰۰۳) است. این شورا وظایف خود را در قالب ۱۶ کمیته مختلف تقسیم‌بندی کرده است:
۱. کمیته ورزشکاران (Athletes Committee)
 ۲. کمیته فرهنگی (Cultural Committee)
 ۳. کمیته آموزش (Education Committee)
 ۴. کمیته مالی (Financial Committee)
 ۵. کمیته آمار و اطلاعات (Statistic & Information Committee)
 ۶. کمیته رسانه (Media Committee)
 ۷. کمیته پزشکی (Medicinal Committee)
 ۸. کمیته قوانین (Rules Committee)
 ۹. کمیته ورزش‌ها (Sports Committee)
 ۱۰. کمیته ورزش همگانی (Sport Committee for all)
 ۱۱. کمیته ورزش و محیط زیست (Sport & Environment Committee)
 ۱۲. کمیته ورزش و زنان (Women & Sport Committee)
 ۱۳. کمیته شورا (Advisory Committee)
 ۱۴. کمیته هماهنگی (Coordination Committee)
 ۱۵. کمیته روابط بین‌الملل (International Relations Committee)
 ۱۶. کمیته صلح از طریق ورزش (Peace through Sport Committee)
- ۶ رویداد مهم زیر نظر این شورا در قاره آسیا برگزار می‌شود (۳۵):
۱. بازی‌های زمستانی آسیایی^۶: این بازی‌ها هر چهار سال یک بار برگزار می‌شود. کمیته المپیک ژاپن اولین بار در سال ۱۹۸۲ پیشنهاد برگزاری این بازی‌ها را به شورای المپیک آسیا ارائه کرد. ساپارو^۷ که پیش از این میزبان بازی‌های المپیک زمستانی ۱۹۷۲ نیز بود،

6 - Asian Winter Games

7 - Sapparo

1- European Olympic Committee (EOC)

2 - Pan American Sport Organization (PASO)

3 - Olympic Council of Asia (OCA)

4 - African National Olympic Committee Association (ANOCA)

5 - Ocean National Olympic Committee (ONOC)

۵. بازی های آسیایی جوانان^۶ : رویدادی بین المللی که هر چهار سال یک بار به عنوان مکمل بازی های آسیایی برگزار می شود. اولین دوره این بازی ها در سال ۲۰۰۹ و به میزبانی سنگاپور و برای آمادگی هرچه بیشتر این کشور برای میزبانی بازی های المپیک جوانان برگزار شد.

۶. بازی های آسیایی^۷ : این بازی ها بزرگترین رویداد ورزشی در سطح قاره آسیا است (۱۰) که با حضور کشورهای آسیایی، هر چهار سال یک بار به میزبانی یکی از شهرهای آسیایی و در رشته های مختلف ورزشی برگزار می شود (۱). بازی های آسیایی که با نام آسیاد^۸ نیز خوانده می شود، از زمان تاسیس خود در سال ۱۹۵۱ تا سال ۱۹۷۸ زیر نظر فدراسیون بازی های آسیایی برگزار می شد و از آن سال به بعد این بازی ها توسط شورای المپیک آسیا برگزار می گردد.

سایر رویدادهای ورزشی در قاره آسیا عبارتند از: (۷،۳۵) :

۱. بازی های شرق آسیا^۹: رویدادی چند رشته ای که هر چهار سال یکبار توسط انجمن بازی های شرق آسیا^{۱۰} برگزار می شود. اولین دوره این رقابت ها در سال ۱۹۹۳ و در شانگهای چین برگزار و آخرین دوره آن نیز در سال ۲۰۰۹ و در هنگ کنگ برگزار شد.

۲. بازی های آسیای مرکزی^{۱۱}: این رویداد که هر دو سال یکبار برگزار می گردد، هنوز نتوانسته است تشکیلات و انجمن مشخصی را برای خود تاسیس کند. اولین دوره این بازی ها در سال ۱۹۹۵ و به میزبانی تاشکند برگزار گردید.

توانست میزبانی اولین دوره این بازی ها را در سال ۱۹۸۶ به دست آورد. در آن دوره از بازی ها تنها هفت کشور آسیایی شرکت کردند اما در بازی های آسیایی ۲۰۰۷ چانگچون^۱، نمایندگان ۲۷ کشور آسیایی حضور داشتند.

۲. بازی های آسیایی داخل سالن^۲: رویدادی چند رشته ای که هر دو سال یک بار با حضور ورزشکاران کشورهای آسیایی برگزار می شود. اولین دوره این بازی ها در سال ۲۰۰۵ و به میزبانی بانکوک برگزار گردید. رشته های ورزشی حاضر در این رویداد، در برنامه بازی های آسیایی، بازی های زمستانی آسیایی و بازی های المپیک قرار ندارند. رشته های موجود در این بازی ها عبارتند از: ورزش های الکترونیکی، ورزش های آزاد، آیروبیک، آکروباتیک، دو و میدانی داخل سالن، ورزش های موزون، فوتسال، اسکیت هاکی، شنا نمایشی^۳، شنای مسافت کوتاه (۲۵۰ متر).

۳. بازی های آسیایی ساحلی^۴: این بازی ها هر دو دو سال یک بار زیر نظر شورای المپیک آسیا برگزار می شود و اولین دوره این بازی ها در سال ۲۰۰۸ و به میزبانی بالی اندونزی برگزار شد.

۴. بازی های آسیایی رزمی^۵: رویدادی چند رشته ای که هر دو سال یک بار با حضور کشورهای عضو شورای المپیک آسیا برگزار می شود. اولین و آخرین دوره این مسابقات در سال ۲۰۰۹ و به میزبانی بانکوک برگزار گردید. از سال ۲۰۱۳ این بازی ها با بازی های آسیایی داخل سالن ادغام خواهد شد و با نام بازی های هنرهای رزمی - داخل سالن آسیا برگزار خواهد شد که این موضوع تعداد رویدادهای زیر نظر شورای المپیک آسیا را از ۶ رویداد به ۵ رویداد کاهش خواهد داد.

6 - Asian Youth Games (AYG)

7 - Asian Games

8 - Asiad

9 - East Asian Games

10 - East Asian Games Association

11 - Central Asian Games

1 - Changchun

2 - Asian Indoor Games

3 - Finswimming

4 - Asian Beach Games

5 - Asian Martial – Art Games

غریق، سه گانه، شنا و قایق‌های بادی رشته‌های حاضر در این رویداد هستند.

همزمان با برگزاری بازی‌های المپیک ۱۹۴۸ لندن، توافقی میان سران دو کشور چین و فیلیپین امضا گردید تا برای حفظ و افزایش اتحاد و همدلی میان کشورهای خاور دور، بازی‌هایی با نام بازی‌های شرق دور^{۱۰} برگزار گردد. سه سال پس از این موضوع و بنا به پیشنهاد دات سوندهی^{۱۱}، رئیس هندی این بازی‌ها در آن زمان، فدراسیون بازی‌های آسیایی^{۱۲} در ۱۳ فوریه ۱۹۴۹ تأسیس گردید. دهلی نو در سال ۱۹۵۱ اولین شهر میزبان این رویداد بود که ۱۱ کشور و ۴۸۹ ورزشکار حاضر در این رقابت‌ها توانستند در ۶ رشته ورزشی (۵۷ ماده) به رقابت با یکدیگر بپردازند (1)؛ این بازی‌ها در نهایت با قهرمانی ژاپن همراه بود. پس از آن و در خلال حیات سی ساله این فدراسیون، مشکلات متعددی برای برگزاری این رویداد به وجود آمد؛ چهارمین دوره این بازی‌ها که قرار بود در شهر جاکارتای اندونزی برگزار گردد، به دلیل خودداری این کشور از قبول ورزشکاران چینی و اسرائیلی توسط کمیته بین‌المللی المپیک مورد حمایت قرار نگرفت؛ علاوه بر این، کمیته ملی المپیک اندونزی نیز از فهرست کشورهای عضو کمیته بین‌المللی المپیک حذف گردید. بازی‌های آسیایی ۱۹۷۰ نیز که قرار بود به میزبانی شهر سئول برگزار گردد، به دلیل مسائل امنیتی عنوان شده توسط مسئولان کشور کره جنوبی، به بانکوک واگذار شد. پاکستان نیز که از قبل میزبانی خود را برای بازی‌های آسیایی ۱۹۷۸ اعلام کرده بود، به دلیل مشکلات مالی انصراف خود را از میزبانی این مسابقات اعلام کرد؛ بدین ترتیب بانکوک برای سومین بار میزبانی این مسابقات را در یک دوره دوازده ساله (۱۹۶۶-۱۹۷۸) برعهده گرفت.

۳. بازی‌های جنوب آسیا^۱: این بازی‌ها که در گذشته با نام فدراسیون بازی‌های جنوب آسیا^۲ برگزار می‌شد، امروزه توسط شورای ورزش‌های جنوب آسیا^۳ دنبال می‌شود. اولین دوره این بازی‌ها در سال ۱۹۸۳ و به میزبانی کاتماندو^۴ نپال برگزار گردید. این بازی‌ها هر دو سال یک بار و به میزبانی یکی از کشورهای این منطقه از قاره آسیا برگزار می‌گردد؛ آخرین دوره این بازی‌ها نیز در سال ۲۰۰۹ و به میزبانی داکا^۵ی اندونزی برگزار گردید.

۴. بازی‌های جنوب شرق آسیا^۶: فدراسیون جنوب شرق آسیا وظیفه برگزاری این بازی‌ها را برعهده دارد؛ اولین دوره این بازی‌ها در سال ۱۹۵۹ و به میزبانی شهر بانکوک برگزار گردید. این بازی‌ها به فاصله هر دو سال یک بار به میزبانی یکی از شهرهای این منطقه برگزار می‌گردد.

۵. بازی‌های غرب آسیا^۷: این بازی‌ها زیر نظر فدراسیون بازی‌های غرب آسیا برگزار می‌گردد؛ ایران توانست میزبانی اولین دوره این بازی‌ها را در سال ۱۹۹۷ به دست آورد. این بازی‌ها هر چهار سال یک بار در یکی از شهرهای واقع در غرب آسیا برگزار می‌گردد.

۶. بازی‌های ساحلی جنوب آسیا^۸: این بازی‌ها، جدیدترین رویداد ورزشی در سطح قاره آسیا به شمار می‌روند. هامبانتوتا^۹ی سریلانکا در سال سپتامبر ۲۰۱۱ میزبان اولین دوره این بازی‌ها خواهد بود؛ این بازی‌ها در واقع ترکیبی از بازی‌های نوین و سنتی است: والیبال ساحلی، فوتبال ساحلی، هندبال ساحلی، کبدی ساحلی، نت بال ساحلی، بسکتبال ساحلی، بدنسازی ساحلی، نجات

1 - South Asian Games (SAG)

2 - South Asia Federation Games

3 - South Asia Sports Council (SACS)

4 - Kathmandu

5 - Dhaka

6 - South East Asian Games (SEA Games)

7 - West Asia Games

8 - South Asia Beach Games

9 - Hambantota

10 - Far Eastern Games

11 - Dutt Sondhi

12 - Asian Federation Games (AFG)

با توجه به این مشکلات، کمیته های ملی المپیک آسیا در نوامبر ۱۹۸۱ تصمیم گرفتند تا فدراسیون بازی های آسیایی را به شورای المپیک آسیا تبدیل کنند. قبل از این جلسه، دهلی نو به عنوان میزبان آخرین دوره این رقابت ها در سال ۱۹۸۲ انتخاب شده بود؛ بنابراین ستول در سال ۱۹۸۶، اولین شهر برگزار کننده بازی های آسیای زیر نظر شورای المپیک آسیا بود. هشت سال پس از این بازی ها و در دوازدهمین دوره بازی های آسیایی در هیروشیما، کشورهای تازه استقلال یافته کشور شوروی سابق (قزاقستان، قرقیزستان، ازبکستان، ترکمنستان و تاجیکستان) توانستند برای اولین بار در این رویداد حاضر شوند؛ این بازی ها در واقع اولین دوره بازیهای آسیایی بود که در شهری غیر از پایتخت کشور میزبان برگزار گردید. بازی های آسیایی ۲۰۰۶ دوحه نیز با رکورد شکنی در تعداد کشورهای حاضر در این رقابت ها همراه بود که طی آن و برای اولین بار ۴۶ کشور آسیایی توانستند در مدت ۱۵ روز به رقابت با یکدیگر بپردازند. در بیست و سومین نشست اعضای شورای المپیک آسیا در اول جولای سال ۲۰۰۴ میلادی (۱۰) در دوحه قطر، از میان شهرهای کوالالامپور، امان، ستول و گوانگجو^۱، گوانگجو به عنوان میزبان بازی های آسیایی ۲۰۱۰ انتخاب شد. گوانگجو در واقع پس از پکن دومین شهر چینی میزبان این رویداد بزرگ بود (۳۵)؛ علاوه بر این، این دوره از بازی ها پس از بازی های ۱۹۹۴ هیروشیما و ۲۰۰۲ بوسان، برای سومین بار در شهری غیر از پایتخت کشور میزبان برگزار گردید. این بازی ها را می توان پرمدال ترین بازی های تاریخ بازی های آسیایی نامید. ۴۳۵۹ ورزشکار حاضر در این رویداد در قالب ۴۵ کاروان اعزامی از کشورهای مختلف آسیا در ۴۶ رشته (۲۸ رشته المپیکی و ۱۴ رشته غیر المپیکی) و ۴۷۶ ماده ورزشی به رقابت با

یکدیگر پرداختند؛ در پایان این رقابت ها ۱۵۷۷ مدال این بازی ها میان ۳۶ تیم آسیایی توزیع و کشور میزبان این بازی ها نیز توانست با اقتدار برسکوی قهرمانی این بازی ها قرار گیرد.

برای سنجش میزان موفقیت کشورها در رویدادهای بزرگ ورزشی راههای مختلفی وجود دارد. در این میان راههای گوناگونی برای سنجش میزان موفقیت کشورها در المپیک وجود دارد. روش رایجی که برای مقایسه عملکرد کشورهای شرکت کننده در این رویداد به کار می رود، رتبه بندی بر اساس تعداد مدال های طلا، نقره و برنزی است که توسط ورزشکاران آنها بدست می آید. رده بندی لکسیکوگرافیک^۲، روشی است که از آن برای رده بندی کشورها در رویدادهای ورزشی بزرگ مانند بازی های آسیایی استفاده می شود و اساس آن بر رتبه بندی با توجه به کیفیت مدال های به دست آمده است (۱۵). به عبارت دیگر، رده بندی کشورها در بازی های آسیایی بر اساس تعداد و نوع مدال های کسب شده توسط آنها انجام می گیرد (۲۴).

تحقیقات بی شماری به پیش بینی نتایج کشورها در رویدادهای بزرگ بر اساس ویژگی های جمعیت شناختی و اقتصادی آنان پرداخته اند (۳۲)؛ در این تحقیقات میزان تاثیر متغیرهای مختلفی همچون رشد اقتصادی (۴)، تورم (۲۷، ۲۸)، بیکاری (۵)، رژیم سیاسی (۲۰)، توسعه سلامت (۱۴)، مزیت میزبانی و میزان مسافت تا کشور میزبان (۱۶)، جمعیت شهری، دین، حمایت مطبوعات و حتی میزان مصرف پروتئین مردم یک کشور (۳) بر موفقیت یک کشور در بازی های المپیک مورد ارزیابی قرار گرفته اند.

امپریال و هاگرم^۶ (۲۰۱۱) (۱۸) در تحقیقی با عنوان "عوامل اقتصادی-اجتماعی پیش‌بینی‌کننده بازی‌های جام جهانی ۲۰۱۰"، برزیل را قهرمان احتمالی این بازی‌ها گزارش کرده بود. در این تحقیق برخی از عوامل اقتصادی مانند تولید ناخالص داخلی، بیکاری و تورم بر میزان موفقیت تیم‌ها مورد بررسی قرار گرفته بود که از این بین، رابطه معنی‌داری میان تولید ناخالص ملی با رتبه هر کشور در مسابقات جام جهانی فوتبال گزارش گردید.

فارست و همکاران^۷ (۲۰۱۰) (۱۱) با توجه به نتایج کشورها در بازی‌های المپیک ۲۰۰۴ آتن و تولید ناخالص داخلی آنها به پیش‌بینی درباره نتایج این کشورها در بازی‌های المپیک ۲۰۰۸ پکن پرداخت. وی به درستی افزایش تعداد مدال کشورهای چین و بریتانیا و کاهش تعداد مدال‌های کشورهای روسیه را نسبت به بازی‌های ۲۰۰۴ آتن پیش‌بینی کرده بود.

برنارد و باس^۸ (۲۰۰۰) (۶) نیز در تحقیقی به بررسی نقش جمعیت و عوامل اقتصادی در کسب مدال در بازی‌های المپیک پرداخته‌اند. بدین منظور از داده‌های ۱۵۰ کشور در طی دوره ۱۹۶۰ تا ۱۹۹۶ میلادی استفاده کرده‌اند و متغیرهای تولید ناخالص داخلی، جمعیت، میزبانی و دولت کمونیستی یا سوسیالیستی داشتن را در مدل خودشان وارد کرده‌اند. نتایج این تحقیق نشان داد که تولید ناخالص داخلی سرانه و میزبانی در تعیین تعداد مدال کشورها در بازی‌های المپیک مؤثر است.

از یک سو اهمیت این موضوع با توجه به تحقیقات صورت گرفته و از سوی دیگر، کمبود یا نبود این گونه تحقیق‌ها بر روی بازی‌های آسیایی، نیاز به انجام تحقیقاتی از این قبیل را بیش از پیش نمایان می‌سازد.

اکثر این تحقیقات تنها دو معیار جمعیت^۱ و تولید ناخالص داخلی^۲ را به عنوان متغیرهای پیش‌بینی‌کننده بر میزان موفقیت کشورها در این بازی‌ها گزارش کرده‌اند که حتی در برخی موارد تنها با در نظر گرفتن تولید ناخالص داخلی به پیشگویی در این باره اقدام کرده‌اند (۲۶).

کاستونیا و اسکونیا^۳ (۲۰۱۱) (۸) در تحقیقی به پیش‌بینی تعداد مدال کشور کرواسی در بازی‌های المپیک با توجه به اندازه جمعیت، تولید ناخالص داخلی، مزیت میزبانی یا نزدیکی به کشور میزبان، سیستم سیاسی، سیستم ورزشی، هزینه سلامت و آب و هوا این کشور پرداخته است. وی سیستم اقتصادی و به ویژه تولید ناخالص داخلی را به عنوان مهمترین عامل مؤثر بر کسب مدال توسط ورزشکاران این کشور گزارش کرد.

چارلیف و فیلتمن^۴ (۲۰۰۶) (۷) نیز در تحقیقی با عنوان "رتبه بندی منصفانه رقابت‌های المپیک"، با در نظر گرفتن عواملی نظیر جمعیت، تولید ناخالص داخلی، امید به زندگی و شاخص مرگ کودکان به رتبه بندی کشورها بر این اساس اقدام کرد.

هافمن و دیگران^۵ (۲۰۰۴) (۱۶) به بررسی برخی از فرضیه‌های کسب موفقیت در المپیک‌های تابستانی پرداخته‌اند. بدین منظور نمونه‌ای متشکل از ۷۶ کشوری را که در المپیک ۲۰۰۲ سیدنی موفق به کسب حداقل یک مدال گشته‌اند انتخاب نموده‌اند. رگرسیون مورد نظرشان را به وسیله روش حداقل مربعات معمولی تخمین زده‌اند. نتایج تحقیق آنها نشان دهنده بازدهی کاهنده درباره متغیرهای جمعیت و تولید ناخالص داخلی سرانه می‌باشد.

1 - Population

2 - Gross Domestic Product

3 - Custonia & Skonia

4 - Charilov & Filtman

5 - Hoffman & et al

6 - Imperiale & Hagerman

7 - Forrest & et al

8 - Bernard & Busse

شاخص‌های دموگرافیک و اقتصادی منتخب (که بر اساس اهمیت‌شان در رابطه با ظرفیت اقتصاد ملی و نقش مهم آنها در کارایی کشورها انتخاب شدند) در سال ۲۰۰۹ گردآوری شد. این شاخص‌ها جمعیت (بر اساس میلیون نفر)، تولید ناخالص داخلی یا GDP (بر اساس دلار)، هزینه‌های سلامت (بر اساس درصد GDP) نرخ رشد (بر اساس درصد) بود. با مراجعه به سایت شورای المپیک آسیا (www.ocasia.org) اندازه تیم (تعداد نفرات کاروان ورزشی) اعزامی و سابقه میزبانی بازی‌های المپیک نیز برای هر کشور مشخص شد. داده‌های مربوط به کشورهای مدال آور در جدول ۱ نشان داده شده است. برای تعیین رابطه متغیرهای مذکور با موفقیت در بازی‌های المپیک پس از بررسی شرایط آمار پارامتریک از رگرسیون چندگانه به روش گام به گام استفاده شد.

نتایج و یافته‌های تحقیق

با توجه به جدول ۱، در مجموع ۱۵۷۷ مدال (۴۷۷ طلا، ۴۷۹ نقره و ۶۲۱ برنز) در بین ۳۶ کشور آسیایی مدال آور در این بازی‌ها توزیع شد که کشور ایران در جایگاه چهارم بزرگترین رویداد قاره‌ای جهان قرار گرفت. سایر اطلاعات مربوط به متغیرهای مورد مطالعه کشورها مدال آور در بازی‌های آسیایی ۲۰۱۰ گوانجو در جدول زیر آمده است:

پس از گذشت شصت سال از اولین دوره برگزاری بزرگترین رویداد قاره‌ای در پهن‌ترین قاره جهان، امروزه موفقیت کشورهای این قاره به عوامل گوناگون سیاسی، اجتماعی، فرهنگی، اقتصادی و ... وابسته است. از این رو، هدف از انجام این تحقیق، بررسی ارتباط میان شاخص‌های جمعیتی-اقتصادی با میزان موفقیت کشورهای حاضر در بازی‌های آسیایی ۲۰۱۰ گوانجو بود.

روش تحقیق

این پژوهش به لحاظ هدف کاربردی و به لحاظ نحوه گردآوری داده‌های عل پس از وقوع بود. نمونه پژوهش ۳۶ کشوری بود که در بازی‌های آسیایی ۲۰۱۰ گوانجو حداقل یک مدال به دست آورده بودند. بنابراین، تنها کشورهایی که مدال گرفته بودند مورد بررسی قرار گرفتند. با توجه به پیشینه پژوهش موفقیت در رویدادهای بزرگ ورزشی مانند المپیک و بازی‌های آسیایی به صورت تعداد کل مدالهای کسب شده در این بازی‌ها سنجیده می‌شود (۴، ۶). در بازی‌های آسیایی ۲۰۱۰ گوانجو در مجموع ۱۵۷۷ مدال (۴۷۷ طلا، ۴۷۹ نقره و ۶۲۱ برنز) توزیع شد. در این تحقیق تلاش شده است تا تاثیر برخی شاخص‌های دموگرافیک و اقتصادی کشورها بر موفقیت بر بازی‌های آسیایی سنجیده شود. در این راستا داده‌های معتبر موجود در بانک جهانی مربوط به کشورهای شرکت کننده در بازیهای آسیایی ۲۰۱۰ گوانجو در برخی

جدول ۱- وضعیت مدال‌های کسب شده و شاخص‌های دموگرافیک و اقتصادی کشورهای مدال آور

کشور	رتبه	طلا	نقره	برنز	مجموع مدال‌ها	سابقه میزبانی	اندازه تیم	جمعیت	GDP	نرخ رشد	هزینه سلامت
چین	۱	۱۹۹	۱۱۹	۹۸	۴۱۶	۱	۹۶۰	۱۳۳۱.۴	۳۷۴۹	۰/۵	۴/۶
کره جنوبی	۲	۷۶	۶۵	۹۱	۲۳۲	۱	۷۸۸	۴۸.۷	۱۷۱۱۰	۰/۳	۶/۵
ژاپن	۳	۴۸	۷۴	۹۴	۲۱۶	۱	۷۲۶	۱۲۷.۵	۳۹۴۵۶	-۰/۰۱	۸/۳
ایران	۴	۲۰	۱۵	۲۴	۵۹	۱	۳۶۲	۷۲.۹	۴۵۴۰	۱/۳	۵/۵
قزاقستان	۵	۱۸	۲۳	۳۸	۷۹	۰	۳۶۵	۱۵.۹	۷۲۴۱	۱/۶	۴/۵

ادامه جدول ۱ - وضعیت مدال‌های کسب شده و شاخص‌های دموگرافیک و اقتصادی کشورهای مدال آور

کشور	رتبه	طلا	نقره	برنز	مجموع مدال‌ها	سابقه میزبانی	اندازه تیم	جمعیت	GDP	نرخ رشد	هزینه سلامت
هندوستان	۶	۱۴	۱۷	۳۴	۶۵	۱	۶۲۶	۱۱۵۵.۳	۱۱۹۵	۱/۳	۴/۲
تایوان	۷	۱۳	۱۶	۳۸	۶۷	۰	۳۹۹	۲۳.۸	۴۴۷	۱/۰	۷/۱
ازبکستان	۸	۱۱	۲۲	۲۳	۵۶	۰	۲۲۰	۲۷.۷	۱۱۸۲	۱/۶	۵/۲
تایلند	۹	۱۱	۹	۳۲	۵۲	۱	۵۹۳	۶۷.۷	۳۸۹۲	۰/۶	۳/۴
مالزی	۱۰	۹	۱۸	۱۴	۴۱	۰	۳۲۵	۲۷.۴	۷۰۳۰	۱/۷	۴/۸
هنگ کنگ	۱۱	۸	۱۵	۱۷	۴۰	۰	۴۰۱	۷.۰	۲۹۸۸۲	۰/۴	*N.a
کره شمالی	۱۲	۶	۱۰	۲۰	۳۶	۰	۱۸۸	۲۳.۹	N.a	N.a	N.a
عربستان	۱۳	۵	۳	۵	۱۳	۰	۱۶۴	۲۵.۳	۱۴۷۷۹	۲/۳	۵/۰
بحرین	۱۴	۵	۰	۴	۹	۰	۸۲	۰.۷	۲۶۰۲۱	۲/۰	۴/۵
اندونزی	۱۵	۴	۹	۱۳	۲۶	۱	۳۱۶	۲۲۹.۹	۲۳۴۵	۱/۱	۲/۴
سنگاپور	۱۶	۴	۷	۶	۱۷	۰	۲۴۰	۴.۹	۳۶۷۵۸	۳/۰	۳/۹
کویت	۱۷	۴	۶	۱	۱۱	۰	۱۸۴	۲.۷	۲۱۱۱۸	۲/۴	۳/۳
قطر	۱۸	۴	۴	۷	۱۶	۱	۲۵۰	۱.۴	۶۹۷۵۴	۹/۶	۲/۵
فیلیپین	۱۹	۳	۴	۹	۱۶	۱	۱۸۸	۹۱.۹	۱۸۳۰	۱/۸	۳/۸
پاکستان	۲۰	۳	۲	۳	۸	۰	۱۶۹	۱۶۹.۷	۹۵۵	۱/۲	۲/۶
مغولستان	۲۱	۲	۵	۹	۱۶	۰	۲۱۹	۲.۶	۱۷۱۶	۱/۱	۴/۷
میانمار	۲۲	۲	۵	۳	۱۰	۰	۶۹	۵۰.۰	N.a	۰/۹	۲/۰
اردن	۲۳	۲	۲	۲	۶	۰	۸۶	۵.۹	۴۲۱۶	۲/۴	۹/۳
ویتنام	۲۴	۱	۱۷	۱۵	۳۳	۰	۲۶۰	۸۷.۲	۸۳۵	۱/۲	۷/۲
قرقیزستان	۲۵	۱	۲	۲	۵	۰	۱۳۵	۵.۳	۸۸۱	۰/۸	۶/۸
ماکائو	۲۶	۱	۱	۴	۶	۰	۱۶۸	۰.۵	۴۰۴۰۴	۲/۲	N.a
بنگلادش	۲۷	۱	۱	۱	۳	۰	۱۵۰	۱۶۲.۲	۵۵۱	۱/۴	۳/۴
تاجیکستان	۲۸	۱	۰	۳	۴	۰	۶۷	۶.۹	۷۱۶	۱/۷	۵/۳
سوریه	۲۹	۱	۰	۱	۲	۰	۴۶	۲۱.۰	۲۵۵۷	۲/۵	۲/۹
امارات	۳۰	۰	۴	۱	۵	۰	۸۴	۴.۵	۵۰۰۷۰	۲/۵	۲/۸
افغانستان	۳۱	۰	۲	۱	۳	۰	۶۶	۲۹.۸	N.a	۲/۷	۷/۴
عراق	۳۲	۰	۱	۲	۳	۰	۴۲	۳۱.۴	۲۰۷۰	۲/۵	۳/۹
لبنان	۳۲	۰	۱	۲	۳	۰	۴۹	۴.۲	۸۲۶۹	۰/۷	۸/۱
لائوس	۳۴	۰	۰	۲	۲	۰	۵۳	۶.۳	۳۰۳	۱/۸	۴/۱
نیپال	۳۵	۰	۰	۱	۱	۰	۱۴۰	۲۹.۳	۴۴۰	۱/۸	۵/۸
عمان	۳۵	۰	۰	۱	۱	۰	۵۲	۲.۸	۳۱۱۱	۲/۱	۳/۰
مجموع	-	۴۷۷	۴۷۹	۶۲۱	۱۵۷۷	-	۹۱۳۲	۳۹۰۵.۳	-	-	-

*در دسترس نیست

مدل رگرسیونی پژوهش به شرح زیر مورد آزمون قرار
الف. رگرسیون متغیر پیش بین (تعداد کل مدال‌ها) بر
متغیر ملاک (جمعیت، GDP، هزینه‌های سلامت، نرخ
گرفت:

رشد، اندازه تیم، میزبانی)

جدول ۲ - خلاصه مدل رگرسیون چند متغیره تعداد کل مدال‌ها

Model	R	R ²	Adjusted R ²	F	Sig
۱	۰/۸۸	۰/۷۸	۰/۷۷	۱۰۵.۴	۰/۰۰۱

جدول ۳- ضرایب تاثیر مدل تبیین کننده موفقیت در بازیهای المپیک

Sig	t	ضریب استاندارد β	ضریب غیر استاندارد B	متغیر
۰/۰۰۲	-۳/۴۵		-۳۸/۹۷	constant
۰/۰۰۰	۱۰۰/۲۶	۰/۸۸	۰/۳۲۷	اندازه تیم

کشورها را با توجه به برخی شاخص های جمعیت شناختی و اقتصادی مهم مانند تورم، هزینه سلامت، نرخ رشد، بیکاری، تولید ناخالص داخلی، اندازه جمعیت شهری و جمعیت کل کشور، تعداد ورزشکاران حاضر در کاروان اعزامی هر کشور و ... پیش بینی کرد. از این رو این تحقیق به بررسی ارتباط میان تعداد مدال های کسب شده توسط ۳۶ کشور مدال آور بازی های آسیایی ۲۰۱۰ گوانگجو با برخی شاخص های دموگرافیک و اقتصادی منتخب از قبیل: جمعیت کل کشور، تولید ناخالص داخلی، هزینه سلامت، نرخ رشد، اندازه تیم و سابقه میزبانی کشورهای حاضر در بزرگترین رویداد ورزشی جهان بود.

با توجه به نتایج تحقیق، اندازه تیم می توان به عنوان مهمترین عامل موثر در پیش بینی میزان موفقیت کشورها در بازی های آسیایی ۲۰۱۰ گوانگجو برشمرد. بالتبع هرچه تعداد ورزشکاران اعزامی یک کشور بتوانند سهمیه به بازی های آسیایی بیشتر باشد، احتمال موفقیت و کسب مدال آنان نیز بیشتر خواهد بود. با توجه به جدول (۱) سه کشور چین، کره و ژاپن با اعزام ۲۴۷۴ نفر که ۲۷ درصد از مجموع کاروان های اعزامی را تشکیل می دادند، توانستند ۸۴۶ مدال (۵۴٪ از کل مدالهای توزیعی) را به خود اختصاص دهند. چین قهرمان المپیک ۲۰۰۸ پکن در این دوره از بازی ها به تنهایی با اعزام ۹۶۰ نفر (۱۰۵٪) توانست در مجموع ۴۱۶ مدال (۲۶۳٪) از مجموع مدال های توزیعی در این رقابت ها را به خود اختصاص دهد. از سوی دیگر، سه کشور لائوس، نپال و عمان که در انتهای جدول توزیع مدال ها قرار گرفته اند، با اعزام ۲۴۵ نفر (۲۰۶٪) نتوانستند موفقیت چندانی کسب

معادله رگرسیونی پژوهش نیز در زیر آمده است که Y در واقع همان متغیر ملاک (موفقیت) و X متغیر پیش بینی کننده (اندازه تیم) است:

$$Y = 0.32 X - 38.9$$

سوالی که مطرح می شود آنست که آیا بین متغیر پیش بین با حداقل یکی از متغیرهای ملاک ارتباط خطی وجود دارد یا خیر؟ (فرضیه پژوهش) برای پاسخ به این سؤال از آزمون تحلیل واریانس یک عامله (ANOVA) استفاده می شود. داده های مندرج در جدول ۱ نشان می دهد با توجه به آماره آزمون $F = ۱۰۵/۴$ و همچنین سطح معناداری بدست آمده ($\text{sig} = ۰/۰۰۰۱$)، این ارتباط خطی وجود دارد. همانطور که در جدول شماره ۲ دیده می شود، برای مدل الف $R^2 = ۰/۷۷$ بدست آمده و می توان گفت ۷۷ درصد از تغییرات متغیر پیش بین، توسط متغیرهای ملاک تبیین می شود و ۲۳ درصد باقیمانده مربوط به سایر عواملی است که در این آزمون مورد بررسی قرار نگرفته است. همچنین با توجه به جدول شماره ۳ مشاهده می شود که قویترین پیش بینی کننده اندازه تیم ($\beta = ۰/۸۸$) است. از بین متغیرهای ملاک مدل تحلیلی، متغیرهای میزبانی، اندازه جمعیت، نرخ رشد، هزینه سلامت و GDP رابطه معناداری با تعداد کل مدالهای کسب شده نداشت.

بحث و نتیجه گیری

در این پژوهش این سوال مطرح شد که آیا رویداد باسابقه، بزرگ و منظمی مانند بازی های آسیایی را می توان پیش بینی کرد؟ پیشینه تحقیق مشخص کرد که می توان نتایج بازی های آسیایی و رتبه کسب شده توسط

عملکرد تیم‌های ورزشی آنها در رویدادهای بزرگ تبیین کنند، همسو است.

از سوی دیگر نتایج این تحقیق با یافته‌های مورتون^۴ (۲۰۰۰) و لوی و سوئن^۵ (۲۰۰۸) که هر دو تولید ناخالص ملی و جمعیت یک کشور را به ترتیب مهمترین عوامل در پیش بینی نتایج کشورها در رویدادهای بزرگ گزارش کردند، ناهمسو است. چارلیف و فیلتمن^۶ (۲۰۰۶) نیز در تحقیقی به بررسی عادلانه بودن رده بندی المپیک پرداختند و در نهایت جمعیت و تولید ناخالص را تنها عوامل تعیین کننده موفقیت کشورها در این رویداد بزرگ گزارش کردند، که با یافت‌های این تحقیق ناهمسو است.

کاروان ورزشی ایران در بازی‌های ۲۰۱۰ گوانگجو با کسب ۲۰ مدال طلا توانست نسبت به بازی‌های آسیایی ۲۰۰۶ دوحه ۱۱ مدال طلا بیشتر کسب نماید و رشدی دو پله‌ای در جدول این بازی‌ها نسبت به دوره قبل داشته باشد. اگرچه ورزشکاران ایران در بازی‌های ۲۰۱۰ گوانگجو توانستند با کسب ۵۹ مدال در رده چهارم این بازی‌ها قرار گیرند، اما سرمایه‌گذاری برخی از کشورهای تازه استقلال یافته مانند قزاقستان و ازبکستان در زمینه ورزش قهرمانی می‌تواند زنگ هشدار برای مسئولان ورزش کشور ما باشد. به نظر می‌رسد نبود برنامه‌ای جامع و طولانی مدت در زمینه ورزش قهرمانی خود می‌تواند یکی از دلایل اصلی عملکرد سینوسی شکل ورزش کشورمان در رویدادهای بزرگ ورزشی مانند المپیک و بازیهای آسیایی باشد. بی‌شک استعدادیابی در رده‌های پایه و رشته‌های ورزشی مدال آور مانند دومیدانی، ژیمناستیک، شنا و ... می‌تواند چشم اندازی روشن را برای آینده ورزش قهرمانی کشور ترسیم نماید.

کنند و تنها با ۴ مدال (۰.۲٪) به کار خود در این بازی‌ها پایان دادند. در این میان، کمیته ملی المپیک کشورمان نیز با اعزام ۳۶۲ ورزشکار و همراه به این رویداد بزرگ توانست با کسب ۵۹ مدال (۳.۷٪) از این بازی‌ها، عملکرد موفقیت آمیزی در این بازی‌ها داشته باشد. کاروان ورزشی ایران در این دوره از بازی‌ها توانست بهترین نتیجه تاریخ را پس از بازی‌های ۱۹۸۶ سئول کسب کند.

با توجه به جدول ۳، سایر شاخص‌های جمعیتی و اقتصادی مانند جمعیت، تولید ناخالص ملی، نرخ رشد، هزینه سلامت و سابقه میزبانی تأثیری بر میزان موفقیت کشورها و تعداد مدال‌های کسب شده توسط آنها نداشت. به طور مثال کشورهایی مانند بنگلادش، پاکستان و اندونزی به رغم جمعیت زیاد هنوز نتوانسته‌اند در میان کشورهای آسیایی به موفقیت چشمگیری دست پیدا کنند. به طور مثال بنگلادش با جمعیتی بالغ بر ۱۶۹ میلیون نفر (۴.۳٪ از جمعیت آسیا)، تنها با کسب سه مدال (۰.۱٪) از بازی‌های گوانگجو اکتفا کرد.

واگناس و ولاچوکیریاکو^۱ (۲۰۱۱) در تحقیقی به پیش بینی تعداد مدال‌های کسب شده توسط کشورهای حاضر در بازی‌های المپیک پرداخت و اندازه تیم را یکی از عوامل موثر بر میزان موفقیت تیم‌ها در این رویداد گزارش کرد که با یافت‌های تحقیق حاضر همسو است. هیلوود^۲ (۲۰۱۰) نیز در تحقیقی به تأثیر موفقیت کشورها در رویدادهای بزرگ بر غرور ملی پرداخت و اندازه تیم را به عنوان یکی از عوامل موثر در تعداد مدال‌های کسب شده توسط کشورها گزارش کرد. نتایج این تحقیق همچنین با نتایج تحقیق آندروف و آندروف^۳ (۲۰۱۰) که تلاش کردند تا وضعیت اقتصادی کشورها را با توجه به

4 - Morton
5 - Lui & Suen
6 - Charilev & Filtman

1 - Vlachokyriakou & Vagenas
2 - Hilwood
3 - Andreff & Andreff

منابع و مآخذ

۱. رحیمی، اصغر. (۱۳۸۶). "بررسی عوامل اثرگذار در عملکرد کاروان ورزشی جمهوری اسلامی ایران در بازیهای آسیایی ۲۰۰۶ دوحه از دیدگاه مدیران، کارشناسان، مربیان و ورزشکاران". پایان نامه کارشناسی ارشد. دانشکده تربیت بدنی دانشگاه تهران
۲. سجادی، نصرالله. (۱۳۹۰). "مروری کوتاه به ابعاد رویدادهای بزرگ ورزشی با تاکید بر المپیک". دومین همایش ملی تخصصی مدیریت ورزشی. دانشگاه صنعتی شاهرود
3. Andreff, M. Andreff, W. (2010). *"Economic Prediction of Sport Performances: From Beijing Olympics to 2010 FIFA World Cup in South Africa"*. 12th Conference of the International Association of Sport Economists. Portland, June 29th – July 3rd 2010
4. Barro, J.R. (1991). *"Economic growth in across-section of countries"*. Quarterly Journal of Economics, 106, PP: 407-444.
5. Benerjee, A., Marcellino, M., & Masten, I. (2005). *"Leading indicators for euro-Area inflation and GDP growth"*. Oxford Bulletin of Economics and Statistics, 67, PP: 785-812.
6. Bernard, A. B., & Busse, M. R. (2000). *"Who wins the Olympic Games? NBER working paper #7998"*. National bureau of economic research, Cambridge, MA.
7. Charilov, L. and Filtman, A. (2006). *"Towards fair Ranking of Olympics achievement : The case of Sydney 2000"*. Computer and Operation research, Vol 33, Issue 7, PP: 2057-2082.
8. Custonia, Z.; Skonia, S. (2011). *"Winning Medals at the Olympic games-Does Croatia have any chance?"*. Journal of Kinesiology, Vol 43, No. 1, PP: 107-114.
9. Deccio, C., & Baloglu, S. (2002). *"Nonhost community resident reactions to the 2002 Winter Olympics: the spillover impacts"*. Journal of Travel Research, 41(1), PP: 46-56.
10. Dolles, H. and Soderman, S. (2008). *"Mega-Sporting Events in Asia — Impacts on Society"*. Business and Management: An Introduction. Asian Business and Management journal, 7, PP: 147-162
11. Forrest, D.; Sanz, I.; & Tena, J. (2010). *"Forecasting national team medal totals at the Summer Olympic Games"*. International Journal of Forecasting, Vol 26, No. 1; PP: 576-588
12. Frey, M., Iraldo, F. and Melis, M. (2007). *"The impact of wide-scale sport events on local development: an assessment of the XXth Torino olympics through the sustainability report"*. Paper presented at 'RSA, Region in focus?' international conference, April 2-5, Lisbon, Portugal.
13. Goeldner, C. R., & Long, P. T. (1987). *"The role and impact of megaevents and attractions on tourism development in North America"*. Proceedings of the 37th congress of AIEST, 28, PP: 119-131.

14. Gupta, S.K., & Sommers, P.M. (1999). "A simple cross-section model of economic growth stands the test of time". *Applied Economic Letters*, 6, PP: 601-603.
15. Hilvoord, I.; Elling, A.; & R. Stokvis. (2010). "How to influence national pride? The Olympic medal index as a unifying narrative". *International Review for the Sociology of Sport*. 45(1); PP: 87-102
16. Hoffman, R.; Ging, L.; & Ramasamy, B. (2004). "Olympic Success and ASEAN Countries : Economic Analysis and Policy Implications". *Journal of Sports Economics*. Vol 5, No. 3, PP: 262-276
17. Hong Fan. (2006). "Sport Nationalism & Orientation: The Asian Games". Routledge Publisher Britania.
18. Imperiale, S. (2011). "Socioeconomic Predictors of the 2010 FIFA World Cup". *Journal of Quantitative Analysis in Sports*, Vol 7, Issues 1, Article 8.
19. Jeong, G. H., & Faulkner, B. (1996). "Resident perceptions of megaevent impacts: the Taejon international exposition case". *Festival Management & Event Tourism*, 4(1), PP: 3-11.
20. Johnson, D. K. N., & Ali, A. (2000). "Coming to play or coming to win: Participation and success at the Olympic Games". Wellesley College Working Paper, 2000-2010. Department of Economics, Wellesley College, Wellesley, MA.
21. Kang, Y. S., & Perdue, R. (1994). "Long-term impact of a mega-event on international tourism to the host country: a conceptual model and the case of the 1988 Seoul Olympics". *Journal of International Consumer Marketing*, 6(3-4), PP: 205-226.
22. Kim, H., Gursoy, D. & Lee, B. (2006). "The impact of the 2002 World Cup on South Korea: comparisons of pre- and post-games". *International journal of Tourism Management*, 27, PP: 86-96
23. Law, C. (1994). "Urban Tourism: Attracting Visitors to Large Cities". London: Mansell.
24. Lechner FJ (2007b). "Imagined communities in the global game: Olympic and the development of Dutch national identity". *Global Networks* 7(2): PP: 215-29.
25. Martin, S.; Arin, K.; Palakshappa, N.; & Chetty, S. (2008). "Do elite sports systems mean more Olympic medals"? *Journal of Pacific economic review*. 13; PP: 1-16
26. Nevill, A., & Stead, D. (2003). "The relationship between national sporting success and gross national product: A law of diminishing returns". *Journal of Sports Sciences*, 21, PP: 283-284.
27. Osborne, E. (2006). "The sources of growth at different stages of development". *Contemporary Economic policy*, 25, PP: 536-547.
28. Pollin, R., & Zhu, A. (2006). "Inflation and economic growth: Across-country non-linear analysis". *Journal of Post Keynesian Economics*, 28, PP: 593-614.
29. Ritchie, J. R. B., & Lyons, M. (1987). "Olympulse III/Olympulse IV: a mid-term report on resident attitudes concerning the XV Olympic Winter Games". *Journal of Travel Research*, 25(1), PP: 18-26.

30. Roberts, K.(2004). *"The Leisure Industries"*, Basingstoke: Palgrave.
31. Roche, M.(2000). *"Mega-Events and Modernity"*, London: Routledge.
32. Vagenas, G. Vlachokyriakou, E.(2011). *"Olympic medals and demo-economic factors: Novel predictors, the ex-host effect, the exact role of team size, and the "population-GDP" model revisited. Sport management Review. doi:1016/j.smr.2011.07.001*

